

китѣ имъ са завтекоха плачешкомъ, синоветѣ ѣ тоя день не бѣха у дома.

„Господъ да подари небесното царство на хубавия ми соколъ, каза семо, Господъ го е сподобилъ да бѣде честитъ да си пролѣе кръвта за царя и за отечеството.“ Той са прекръсти съ намѣти отъ сълзи очи и поглѣдна къмъ свѣтитѣ икони.

Сичкитѣ разбраха, каква е работата, и неволно почнаха да са молятъ, за успокоение душата на покойника, на убития въ сражението — Кодрата.

Св. В. Владиславевъ.
(Преводъ.)

ЗАВРЪЩАНИЕ ОТЪ БОЙНОТО ПОЛЕ.

Плевня падна, и руската войска храбро премина отвъдъ Балкана, прилична на силенъ порой, хвучи, треши, плющи, сичко напредѣ ѣ преклонява вратъ, сичко що е упорно троши, та са кърши. Турска войска са предава; тонове и пушки онѣмватъ, непокорни глави са тжпчатъ подъ кракъ, паджѣтъ укрѣпени градове и продължавагъ и паджѣтъ дору до Цариграда!

Руската гвардия, цвѣтътъ на рускитѣ войски, отборъ юнаци, ясни соколи, като бързо-лѣтящи орли, пресбродвагъ замръзналитѣ рѣки, прегазвагъ дълбоки снѣгове, направо презъ срѣдъ простраината Тракия, хвърчатъ, гонягъ уплашената турска войска, гонягъ и прогонватъ дори задъ стѣнитѣ на Цариградъ. Бѣга петвѣковниятъ неприятель на християнството предъ побѣдоносната войска, бѣга, та са крие и закрива полумрачниятъ мѣсець предъ величественното сияние на свѣтлия кръстъ, който краси и украсява златошитѣ руски знамена. А отъ редомъ сичко, що е славянско, радва са и вика: »На добъръ ти часъ Руско!«